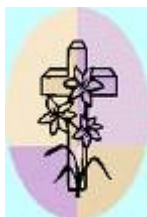

Voorwoord

Samen werken aan groei, duurzaamheid, respect en solidariteit. Aan een samenleving waarin oog is voor elkaar en waarin recht wordt gedaan aan ieders mogelijkheden en talenten. Een samenleving waarin mensen zich duurzaam met elkaar verbonden weten. Mensen daarvoor het benodigde vertrouwen in elkaar en in de toekomst geven. Nee, het zijn geen volzinnen uit het parochiële beleidsplan dat momenteel in de maak is. Het zijn bijna letterlijke citaten uit het nieuwe regeerakkoord, waaraan zestien nieuwe ministers en elf nieuwe staatssecretarissen uitvoering gaan geven. Een regeerakkoord waarvan gemeenschapszin het uitgangspunt is. Misschien was het daarom niet toevallig, merkte hoofdredacteur Jan van Hooydonk in *VolZin* van 23 februari jl. op, dat de beëdiging van het nieuwe kabinet in de Carnavalsweek plaats vond: “Carnaval is immers bij uitstek een uitdrukking van gemeenschapszin.” Dat hebben velen van ons aan het begin van de inmiddels bijna afgelopen Vastentijd ongetwijfeld weer ervaren.

De tijd vliegt en inmiddels is de lente alweer aangebroken. Of voelden wij die lente al niet veel eerder, nu Koning Winter het dit jaar zo schromelijk heeft laten afweten? Hoe dan ook: overal dient het nieuwe leven zich weer aan en kan het Pasen worden. Ook met Pasen gaat het om vertrouwen; vertrouwen in elkaar en de toekomst. We hoeven dat niet vast te leggen in een Paasakkoord, en we hebben er ook geen ministers en staatssecretarissen voor nodig om het uit te voeren. Als parochie zijn we er samen verantwoordelijk voor. Met Pasen een goede reden om er de schouders weer eens flink onder te zetten, op te staan om de verbondenheid met elkaar handen en voeten te geven. Ieder met zijn of haar eigen mogelijkheden en talenten. Zo kan Pasen echt een ‘zalig’ feest worden!

Redactie

Engel

“Je bent een engel”, zei iemand deze week tegen me. Een aardig compliment en het was ook welgemeend. Maar toen dacht ik: “Eigenlijk liever nog even niet. Nog tijd genoeg om een engel te zijn.” Trouwens, engel word je ook niet zomaar. Engel is een speciaal beroep: beschermengel, aartsengel... Nee, dat word je niet zo maar. Daar moet je een opleiding voor hebben gehad.

Eigenlijk zielig, die engelen. Het zijn de enige wezens in de hemel die moeten werken. De rest komt in het Beloofde Land, krijgt iedere dag rijstebrij met een gouden lepeltje als ik de verhaaltjes van vroeger moet geloven en hoeft helemaal niets anders te doen dan te genieten. Engelen werken zich uit de naad. Je zult maar beschermengel zijn. De hele dag opletten. Je zult maar iedere dag, 24 uur, jaar in jaar uit, moeten opletten. En dan de pech hebben dat iemand 110 wordt!

Als ik ooit tot engel gepromoveerd word, wil ik in ieder geval geen beschermengel worden. En ik wil wel grote vleugels. Want van die kleine kippenkluijfjes, daar moet ik niet aan denken. Je bent toch kapot van al dat geklapper. Net zoiets als in de hoogste versnelling op de fiets trappen. En ik wil ook niet bloot, want dat vind ik wat gênant met al die miljoenen mensen die daar rondlopen. Nee, als ik gewoon boven een onopvallend plekje krijg, vind ik dat prima. Een goed gesprek met Napoleon en eindelijk zien of Karel de Grote echt zo groot was, dat is voldoende. En graag wat afwisseling in het menu, want een eeuwigheid rijstebrij eten lijkt me geen pretje.

Onzin allemaal, natuurlijk. Maar het gaat wel allemaal over het leven na dit leven. Er zijn mensen die stellig beweren dat het met de dood allemaal ophoudt. Het zou kunnen, want er is (behalve Jezus zelf) nog nooit iemand teruggekomen om te vertellen hoe het daarboven is. En daar gaat het om. Dat heet nou geloof. Geloof is: niet weten, wel accepteren. Vertrouwen. God heeft de wereld en de mensen niet geschapen omdat Hij zich verveelde. Hij heeft Zijn Zoon niet aan het kruis laten sterven omdat Hij die dag niets beters te doen had. En Hij heeft Zijn Zoon ook geen loze

beloftes laten doen. “Bewijzen”, roepen sommige mensen. God laat zich niet op commando bewijzen. Hij is geen wetenschappelijk onderwerp waar mensen op kunnen afstuderen.

Mensen willen met het verstand alles beredeneren. Dat mag. Maar God valt niet te beredeneren. Verstand en gevoel zijn twee verschillende dingen die zich niet laten combineren.

Bij geloof is er alle sprake van gevoel. Het gevoel dat er iemand is op wie je kunt vertrouwen, op wie je kunt steunen. Die je niet in de steek laat. En die beloofd heeft dat er na dit leven een beter en fijner leven staat te wachten. Dat heet geloof.

Een engel zal ik wel nooit worden, tenzij bij de kersttocht. Hoewel, misschien reserve-engel. Maar dan wel met grote vleugels. Dat is de voorwaarde.

Pieter Scheepers

JEZUS CHRIST SUPERSTAR

Net als vorig jaar wordt op Goede Vrijdag 6 april a.s in de parochiezaal van de St. Willibrordparochie in Berkel-Enschot een filmavond georganiseerd.

Dit jaar wordt op groot scherm de rockmusical *Jesus Christ Superstar* vertoond. Niet de versie uit de zeventiger jaren, maar een nieuwe versie, opgenomen in de Pinewood studio's in Engeland. De musical gaat over de laatste dagen van Jezus en heeft prachtige nummers als: *I don't know how to love him*, *Gethsemane* en *Superstar*. Deze versie is voor jong en oud zeker de moeite waard!

De film begint om 20.00 uur, direct na de Goede Vrijdag-viering. Iedereen is welkom en de toegang is gratis.

Feest van 't jonge blad

feest van 't jonge blad
van dartelend nieuw leven
van kleuren, liefde, extrovert
verfrissend buitenleven

van luchten vol van vrolijkheid
van rusteloze harten
van kriebels met hun zeggingskracht
het voorjaar speelt weer parten

feest van een weergaloos seizoen
van uitdagende momenten
verlangend, blij en energiek
jippie, het is weer lente

18 februari 2005
Rineke Robben-Wardenaar

Van top tot teen

Wandelen als zinnenprikkelende zuivering

Wandelen is meer dan een ommetje maken. Soms is het heerlijk om even weg te vluchten uit de hectiek van alle dag en te genieten van alles wat ons gegeven is. Een bijzondere ervaring, die je dichterbij jezelf kan brengen.

Door de evolutie is de mens rechtop gaan lopen. Daardoor werd zijn gezichtsveld groter, kon hij verder weg kijken en zag hij het gevaar op grotere afstand.

Nog steeds is lopen of wandelen de meest natuurlijke vorm van bewegen. Meestal zijn we ons daarvan niet bewust. Maar over één ding zijn we het allemaal eens: bewegen is goed voor ons. Sportscholen schieten als paddenstoelen uit de grond. Met allerlei apparaten kunnen we ons lichaam 'laten' bewegen.

In onze snelle tijd gaat lopen ons vaak te langzaam en nemen we nogal gemakkelijk de auto (overigens gaat dat vanwege alle files ook zo snel niet meer). Daarnaast pakken we in het gunstigste geval de fiets: sneller dan lopen en we zijn tóch in beweging. Ooit heb ik tijdens een wandeltocht iemand eens horen zeggen: "Ik loop nu al de hele dag over een afstand waarover ik met de auto een half uur doe". Bij deze man was tijd belangrijker dan het plezier in wandelen. Lopend kom je op plaatsen waar je met de auto niet komt. Vaak kom je dan op plaatsen in je directe omgeving, waar je nog nooit bent geweest.

Wandelen moet je leren; als je loopt, komt alles wat langzamer op je af en dat geeft je de gelegenheid om alles wat je ziet dieper op je in te laten werken.

Wandelen dwingt je om je leeftempo te verlagen. Bij lange afstanden is het niet alleen van belang om te trainen, maar ook om te leren je innerlijke rust te vinden. Eventuele blaren zorgen er voor dat je wat meer respect krijgt voor je lichaam, ernaar leert luisteren naar je lichaam door je tempo aan te passen of even rust te nemen.

Als je met innerlijke rust verder kunt lopen, is er ook gelegenheid om de natuur op je in te laten werken en te ontdekken dat je een deel bent van de natuur en van het universum. Heel bijzonder om dat te ervaren! Je krijgt respect voor alles wat leeft. Op zo'n moment kun je spreken van meditatief wandelen: in de stilte van de natuur opgaan in je gedachten. Automatisch worden dan al je zintuigen geprikkeld: het zien, het voelen, het ruiken, en als je alleen loopt ook het horen. Je hoort geluiden, die anders langs je heen gaan.

Soms raak ik geïrriteerd over de manier waarop wij mensen omgaan met dat klein beetje natuur dat wij in ons land nog hebben. Overal ligt wel afval in de vorm van een snoeppapiertje, een plastic fles of een blikje. Het is toch een kleine moeite om dat afval mee naar huis te nemen?

Tegelijkertijd is het een confrontatie met mezelf. Ik vraag me dan af of ik zelf altijd wel zo zuiver met de natuur omga.

Door de evolutie is de mens gaan lopen. De mensheid evolueert nog steeds. Hopelijk tot bewustere mensen. Het is niet voor niets dat mensen lange wandeltochten maken, zoals een bedevaart naar Santiago de Compostela. Mensen die deze tocht gelopen hebben, vertellen allemaal dat het tot zelfkennis heeft geleid. En ieder vertelt daarbij zijn of haar eigen verhaal.

Henk Robben

Droom van de zwarte moeder

Zwarte moeder
wiegt haar zoon
en in haar zwarte hoofd
bedekt met zwart haar
koestert ze prachtige dromen.

Zwarte moeder
wiegt haar zoon
en vergeet
dat de maïs de grond al heeft uitgedroogd
dat de pinda's gisteren zijn opgegaan.

Ze droomt van prachtige werelden
waarin haar zoon naar school zal gaan
de school waar de mensen studeren.

Zwarte moeder
wiegt haar zoon
en vergeet haar broers die dorpen en steden bouwen
en ze metselen met hun bloed.

Ze droomt van prachtige werelden
waarin haar zoon op straat zal rennen
de straat waar de mensen voorbijgaan.

Zwarte moeder
wiegt haar zoon
en luisterend
naar de stem die van ver komt
meegevoerd door de winden

droomt ze van prachtige werelden
prachtige werelden
waarin haar zoon zal kunnen leven.

Marcelino dos Santos, Mozambique

Vastenproject Kankala

Ook dit jaar collecteren we in de vasten voor het project Kankala in de stad Kananga (Congo). Kankala is een project voor straatkinderen dat mee opgezet is door de zusters van de Choorstraat, de congregatie van zuster Augusta.

In *De Nieuwe Schakel* hebt u in de afgelopen vastentijd wekelijks een berichtje kunnen lezen over de situatie in Kananga. In dit nummer van *Caecilia.com* vindt u een

enveloppe met meer informatie over het project.

De enveloppe kunt u met uw bijdrage in de collectebus achter in de kerk doen. U kunt uw bijdrage ook overmaken op gironummer 108 37 59 of Rabobanknummer 1068 04 030, t.n.v. RK Kerkbestuur St. Caecilia, Kerkstraat 2, 5056 AC Berkel-Enschot onder vermelding van KANKALA.

Missio Wereldwijd

Het nieuwe missiemagazine *Missio Wereldwijd* wil een brug slaan tussen mensen hier en mensen ginds. Het laat zien hoe zij – net als wij – geraakt zijn door Jezus en zijn Blijde Boodschap. Veel informatie, inspiratie en interessante achtergronden. Ook voor kinderen biedt het nieuwe magazine leuke dingen om te lezen en te doen, want het beste uit de wereld van het (voormalige) jeugdtijdschrift *Klap* heeft in het tijdschrift een eigen rubriek gekregen.

Een goede manier om uw verbondenheid met de wereldkerk vorm te geven en op de hoogte te blijven hoe kerk 'over de grens' gestalte krijgt.

De abonnementsprijs is uiterst vriendelijk: € 10,- voor 6 nummers.

Missio Wereldwijd, Postbus 93140, 2509 AC Den Haag.

tel. 070 – 30 47 444

mission@missio.nl; www.missio.nl

Uit de pers geplukt...

- “Er zijn drie dingen die steviger in een muur zitten dan een spijker: de paus, de bisschop en de pastoor.”
(Harm Schilders, pastoor Emmausparochie Reeshof Tilburg, in *Brabants Dagblad* 28 februari 2007)
- “De geneeskunde is intussen zo ver voortgeschreden dat ze patiënten voor genezing op pelgrimage kan sturen.”
(Ineke Albers, onderzoekster Radboud Universiteit Nijmegen, in *VolZin* 23 februari 2007)
- “Nederland is een immigratieland geworden – de oer-Hollandse realiteit van het Land van Ooit is daarmee voorbij.”
(Ayaan Hirsi Ali, in *Opinio* 19-25 januari 2007)
- “Levenskunst heeft te maken met in balans zijn met jezelf en je omgeving, goed zijn voor je lichaam en je ziel, is niet afhankelijk van uiterlijkheden of vitaliteit en zit tussen je oren.”
(Agnes van Balkom, theologe en beleidsmedewerker identiteit en pastoraal bij de Unie KBO, in *Nestor* maart 2007)
- “Rijd zelf maar eens de Tour, dat gaat niet op water en brood. Doping vergroot de mystiek. Het volk ziet de renners graag als bovennatuurlijke mensen. De goden dronken toch ook speciale drankjes?”
(Luc Lamon, wielersjournalist van de *Gazet van Antwerpen*, in *Trouw/De Verdieping* 3 maart 2007)
- “Ge moet het uiteindelijk toch samen doen. En scheve gewassen kunnen ook recht groeien, zeg ik altijd maar.”
(Steven Barberien, pastoor van o.a. Biest-Houtakker, in *Brabants Dagblad* 16 maart 2007)

Naar de kerk: vanzelfsprekend?

Vandaag wil ik naar de kerk: ik heb er behoefte aan! Ik kijk dus in *De Nieuwe Schakel*: hoe laat is er een viering, wat voor een viering is het en welk koor verzorgt de viering? Heb ik na al deze informatie nog steeds behoefte? Ja hoor! Ik ben overigens bijtijds opgestaan: half tien is op de zondagmorgen natuurlijk wel vroeg! Er is wel een alternatief: ik kan ook om elf uur naar Berkel gaan, dat is een meer christelijke tijd. Of is dit alternatief op dit moment nog een brug te ver? Vanzelfsprekend is het dat je deze info elke week in je brievenbus vindt. Deze zakelijke info wordt daarbij elke week vergezeld door een – vrijwel altijd – inspirerende christelijke peptalk, afwisselend verzorgd door een van onze drie ‘professionals’.

Op naar de viering van half tien. De klok luidt, een van de twee kerkdeuren staat uitnodigend open (soms staan ze alle twee open, dat is pas echt uitnodigend!). In het kerkportaal liggen de boekjes klaar (regelmatig ‘eigen’ werk). Ik ga naar binnen: het is er behaaglijk en alles ziet er schoon en fris uit. Er staan verse bloemen op het altaar en vaak op nog meer plaatsen, er branden kaarsen en er liggen er gereed. Ik ben me er opeens van bewust dat ik al deze zaken als vanzelfsprekend beschouw. Maar nu realiseer ik me tegelijkertijd hoeveel medeparochianen er steeds weer voor zorgen dat ik in mijn verwachtingspatroon niet teleurgesteld word.

Ik knik links en rechts naar bekenden en ga op mijn favoriete plekje zitten: links aan het middenpad, wat achteraan. De viering begint. Er is een koor (meestal!). We hebben flink wat koren in de parochie met verschillende identiteit. Ik heb zo mijn voorkeur en ik niet alleen, vermoed ik. Het is fijn dat die keuze er in de tijd is. Wat ik wel eens mis, is een invulling door het koor vanuit haar identiteit, van de liturgie. Dezelfde boodschap in verschillende verpakking! Dat schijnt overigens in sommige parochies tot botsingen te kunnen leiden tussen de ‘professionals’ en de ‘leken’. Ik zing graag in de kerk, samen. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan!

Er is een misdienaar (er zijn ook dienaressen) en volgens mij heeft hij steeds minder te doen in vergelijking met vroeger, maar hij mag wel meer! De kleding van de celebrant en zijn 'dienaren' is eenvoudig, maar feestelijk. Die kleding moet wel regelmatig gewassen en geperst worden en van tijd tot tijd vervangen.

De geloofsbelijdenis (het credo): persoonlijk geef ik de voorkeur aan een hedendaagse versie, want met de tekst van Nicea heb ik toch wel moeite. De preek boeit, het is stil! We hebben boeiende prekers in onze parochie. De vredesgroet is redelijk nieuw in onze kerk. Ik moest er eerst wel aan wennen, maar nu ervaar ik het als een mooi 'samen op weg'-gebaar. Dat vind ik ook van de communie-uitreiking.

Wat ik vroeger prachtig vond, waren de woorden "Ite, missa est". Zoiets van: en nu wegwezen, we zijn klaar. De wegzending met zegen kan mij beter bekoren.

Zo'n klein uur bezinning vraagt om een forse hoeveelheid werk, inspiratie en voorbereiding van een flink aantal parochianen en ik vond dat vanzelfsprekend!

Ik ga naar huis, mijn dag is goed begonnen!

Eldert Baan

**Caecilia en Willibrord op één kussen:
slaapt daar ... ?!**

Loesje

Column

Als ik dit schrijf, ben ik net terug van een paar dagen wintersport met een stel vrienden. Vier mannen die samen een kleine week sportief doorbrengen. Uiteraard ging dit gepaard met veel plezier, veel buiten zijn en het nodige eten en drinken. In Oostenrijk was daarbij goed te zien dat de lente zich aankondigde: boven op de bergen lag nog veel sneeuw, maar de afdaling naar beneden werd gevormd door een brede sliert witte kunstsneeuw door een voor de rest zeer groen dal. 's Morgens vroeg werden we gewekt door de vogels die er lustig op los floten, overdag was het prachtig weer, er liepen al lammetjes rond, de bomen en planten zaten al weer in hun knoppen en de dagen werden langer. Al met al gaf dit een echt lentegevoel; een fris begin, een gevoel van nieuw leven, opnieuw beginnen.

Christenen vieren Pasen ook zo: een nieuw begin, omdat Jezus na drie dagen uit zijn dood herrees. Pasen is daarmee het belangrijkste christelijke feest. Andere 'volkeren' hebben hun eigen feesten rondom deze periode. Zo vieren de Joden met Pesach de uittocht uit Egypte. Oude volken als de Kelten en Saksen aanbaden hun eigen goden bij het begin van de lente en op heuvels werden daarbij lentevuren aangestoken om de overwinning van het licht op het donker (de lente op de winter) te vieren. Dit laatste wordt overigens nog altijd gedaan, ook op vele plekken in Nederland. Vooral in het oosten van ons land worden nog grote, traditionele paasvuren ontstoken.

Behalve de (lente)feesten zijn er nog meer gebruiken rondom Pasen, bijvoorbeeld met betrekking tot eten en etenswaren. In Nederland versieren en verstoppen we eieren van de paashaas; eieren symboliseren hier nieuw leven en de paashaas staat voor vruchtbaarheid. Katholieken kennen hun veertigdaagse vastentijd tussen carnaval en Pasen als boetedoening, maar ook als uiting van bezinning. En binnen het Jodendom serveert men een sederschotel bestaande uit een gebakken ei, een gebraden lamsbout, bittere kruiden, verse groenten, een mengsel van appel, noten en kaneel, en een kom

zout water. Binnen het Jodendom staan deze etenswaren symbool voor de verschillende offers die de Joden brachten tijdens hun gevangenschap in Egypte.

De paastijd en lente staan daarmee voor nieuw leven, het opnieuw beginnen en de overwinning van het licht, het goede op het kwade, het donkere. Voor de meer dagelijkse vertaling daarvan kunnen we dat ook zien als een mogelijkheid om dingen nog eens opnieuw te proberen, een nieuwe kans te geven. Wellicht zelfs als een hernieuwde poging om de goede voornemens die je je per 1 januari voornam en niet kon volhouden, ditmaal wel waar te maken door ze nog maar eens op te pakken. Gewoon nog eens fris en vol goede moed de dingen die je in het verleden hebt nagelaten of onvoldoende naar jezelf of naar anderen hebt kunnen waarmaken, nog maar eens te proberen. Als christen bovendien in de wetenschap dat je ook voor Hem altijd weer opnieuw kunt en mag beginnen.

Rondom Pasen hebben de meesten van u een extra lang weekend, vaak met bezoeken aan vrienden en familie en daarnaast wat extra tijd voor het gezin of uzelf. Wellicht ook om (iets) opnieuw te beginnen. De kans krijgen we, maar we moeten hem wel zelf oppakken. Laat de lente maar komen!

Vincent van Baaren

De beeldenstorm voorbij

Oud altaarmissaal in volle glorie hersteld

In de vernieuwingsgolf na het Tweede Vaticaans Concilie zijn helaas veel kinderen met het badwater weggegooid. Bidstoelen, collectezakjes en andere kerkelijke gebruiksvoorwerpen in de afvalcontainer: we kunnen het ons nu niet meer voorstellen. Gelukkig duikt er af en toe zo'n verloren gewaand oud attribuut ineens uit het niets op. Reden om het met zorg te koesteren en in zijn waarde te herstellen, zoals gebeurde met ons altaarmissaal uit 1891.

Velen van ons herinneren zich beslist nog wel de zeventiger jaren waarin oude gebruiken en gebruiksartikelen in de katholieke kerk met heel andere ogen werden bekeken. De waarde van de kerkinrichting werd anders gezien, vernieuwing was aan de orde van de dag. Het hoogaltaar kwam onder de slopershamer... de kerkbanken werden vervangen door comfortabele stoelen, kortom: er was sprake van een moderne beeldenstorm. Of elke verandering een verbetering was, valt te betwisten. Wanneer je wat langer op de huidige kerkbanken zit, welke de eerder genoemde stoelen alweer vervingen, kun je de voortvarendheid van toen wel eens betreuren. Tijden veranderen en onze ideeën over wat mooi is evenzo. Op onze trouwfoto's staat het interieur van de kerk nog in volle glorie en krijg je een indruk van wat verloren ging. Jammer.

Oud-parochiaan Van Doremalen vertelde dat hij destijds tijdens de afbraak van het altaar bij de container stond en daar het altaarmissaal zag liggen. Op zijn vraag aan pastoor van Acht of hij het missaal mocht hebben, kreeg hij te horen: "Als je het wilt hebben, dan kun je het meenemen!" Van Doremalen verhuisde naar Tilburg en bewaarde het missaal jarenlang. Omdat hij van mening was dat de inzichten van destijds grondig waren gewijzigd en zo'n boek momenteel weer op waarde werd geschat, sprak hij enige tijd geleden pastoor Pieter Scheepers aan na een uitvaartdienst en vroeg hem of onze parochie wellicht belangstelling had voor het boek.

En zo gebeurde het dat onze parochie weer in het bezit kwam van het heel oude, vervallen altaarmissaal uit 1891. Het zilveren beslag was zwaar

beschadigd, de rug van het boek lag los, de fluwelen bekleding van de kaft was grotendeels vergaan en de bladeren waren los, aangetast, gerafeld en hier en daar met plakband aan elkaar verbonden. Een aantal leren lipjes waren afgebroken, de kapittelstok met de linten in slechte staat. Ondanks de treurige aanblik die het eens verguisde boek gaf, had het een bijzondere uitstraling. Het kerkbestuur besloot dan ook meteen om uit te zoeken of herstel nog mogelijk was.

Gelukkig zijn wij in de gezegende omstandigheid zijn dat ons dorp rijk is aan mensen die wat kunnen. Zo herbergt het Trappistinnenklooster onder andere boekbinderij Koningsoord, waar ook oude boeken vakkundig worden gerestaureerd. Daar werd het oude altaarmissaal met grote zorgvuldigheid en liefdevol behandeld. Allereerst werd het boek uit elkaar gehaald en schoongemaakt, plakband en de resten ervan werden zo goed mogelijk verwijderd. De slechte bladzijden zijn gerestaureerd met Japans papier. Daarna werd het boek opnieuw genaaid en de nieuwe band met zijdefluweel bezet. Op de rug is de titel *Missale Romanum* met goud op lint gedrukt. Ook het beslag werd nieuw aangebracht, het boekblok met de band verbonden en verder van binnen afgewerkt. De lezenaar is voorzien van hetzelfde zijdefluweel als het altaarmissaal.

Het eindresultaat is een mooi, waardevol kerkelijk erfgoed waar we met recht trots op mogen zijn. Wat heerlijk moet het zijn om zo iets onder je handen te zien groeien tot een bijna oorspronkelijke staat! De Trappistinnen hebben dan ook geweldig mooi werk geleverd.

‘Schatbewaarder’ Van Doremalen heeft het herstelde boek inmiddels ook bewonderd en kan er van overtuigd zijn dat onze gehele parochiegemeenschap blij is met zijn visie dat ooit andere waarden aan de kerkelijke goederen zouden worden gegeven dan die van 30, 40 jaar geleden. Zijn blik in de toekomst destijds geeft ons nu de gelegenheid eenieder te laten genieten van het meer dan honderd jaar oude altaarmissaal.

Wie weet zijn er indertijd op deze manier nog meer kerkelijke attributen gered... Mocht dat zo zijn en wilt u dat die ook voor de toekomst bewaard blijven, dan weet u dat de beheerders er zuinig op zijn!

Els Panis

'Met de kaarten op tafel': doe mee!

Met elkaar aan de praat raken over zaken die er toe doen rond leven en geloven. Laten we eerlijk zijn: het komt er niet van in de waan van de dag. Of je moet je aansluiten bij een spirituele gespreksgroep of een bijbelcursus volgen, maar dat is voor velen weer een brug te ver. Toch blijkt er binnen de parochie behoefte te zijn om in een ongedwongen en huiselijke sfeer ervaringen te delen over geloof en zingeving. Maar hoe pak je dat aan? Willem Leijs, lid van de pastoraatsgroep, heeft daarvoor het spel *Met de kaarten op tafel* gemaakt. Met behulp van een dobbelsteen en kaartjes met vragen ontstaat spelenderwijs een gesprek. De vragen richten zich op een zestal thema's, waaronder zingeving, actualiteit, normen en waarden.

Veel gespreksstof

Willem Leijs heeft een aantal mensen gevraagd 'proefkonijn' te zijn om zijn spel uit te testen. Met een zekere positieve spanning ga ik die avond naar de pastorie. We zijn willekeurig bij elkaar 'geraapt' en een aantal deelnemers kom ik voor het eerst tegen.

Ik bijt de spits af en trek een kaartje met een vraag over de Tien Geboden. Met veel nadenken weet ik er vier uit mijn geheugen op te diepen (met excuses aan de zusters Ursulinen en meneer kapelaan uit een ver verleden). Met elkaar komen we ook niet verder dan een stuk of zeven, acht. Terwijl we zo samen bezig zijn onze kennis van vroeger op te frissen, ontstaat er als vanzelf een boeiende discussie over de betekenis van de Tien Geboden in deze tijd. En dat was ook precies de bedoeling van de vraag, niet het kunnen opdreunen van de Tien Geboden.

Ook het kaartje met de vraag naar geweld op de tv levert voldoende gespreksstof op. Hoe gaan we daar met onze (klein)kinderen mee om? Heel leerzaam om de reacties van de anderen te horen.

Verbondenheid

Wat me vooral opvalt, is dat we geen Jacobine Geel of Andries Knevel nodig hebben om het gesprek te sturen of in te grijpen. Wij zelf zijn de 'deskundigen'. Wat wij vinden, wat wij ervaren, dat is wat telt. Er is dus geen goed of fout antwoord. Voor we het in de gaten hebben zitten we

midden in een gesprek over leven na de dood. Het is stil als een van ons een indringende ervaring vertelt van na het overlijden van zijn partner. Het raakt ons allemaal en opeens voel je een stuk verbondenheid rond de tafel.

Na afloop zijn we het er allemaal over eens dat het een bijzondere avond is geweest. Geslaagd in de opzet om heel gemakkelijk met anderen aan de praat te raken over zaken die het alledaagse overstijgen. Er is serieus gepraat, er is veel gelachen, er zijn stiltes gevallen, voorheen vreemde gezichten zijn vertrouwd geworden.

Als u binnenkort hoort of leest dat u kunt aanschuiven bij het spel *Met de kaarten op tafel*, aarzel dan niet. Zo'n kans om parochianen/dorpsgenoten op een andere manier tegen te komen krijg je niet gauw!

Victoire Geerts

ORGANISTEN/PIANISTEN GEVRAAGD

Muzikale begeleiding bij de samenzang vormt een belangrijke meerwaarde in liturgische vieringen. Bovendien is zingen zonder organist of pianist voor kerk- en voorgangers best lastig.

Voor de zaterdagavondvieringen zoeken wij organisten of pianisten die bereid zijn deze muzikale taak af en toe op zich te nemen.

Meer informatie en aanmelding bij het parochiesecretariaat, tel. 013 – 533 12 15, e-mail st.caecilia@planet.nl

Oude verhalen (5)

Over water lopen

Deze keer een wonderverhaal, over mensen die over water kunnen lopen. Waarom dit wonderverhaal? Over water lopen is – behalve als het bevroren is – onmogelijk. Is het daarom een wonderverhaal? Ja, het klinkt erg verwonderlijk als iemand ons komt vertellen dat hij of zij over water kan lopen. Wij kijken zo iemand eens aan en denken er dan het onze van. Toch staat in het evangelie een drietal verhalen vermeld waarin een man over het water loopt: Matteüs 14, 22-33, Marcus 6, 45-52 en Johannes 6, 16-21. Waren de schrijvers (drie evangelisten) dan zo naïef? Bij Lucas wordt er niet over het water gelopen, maar is er de angst dat men in de storm vergaat. Zo doet zich de vraag voor: wat moeten wij vandaag met dit wonderverhaal?

In de drie verhalen loopt Jezus over het water. Bij Lucas laat Jezus de storm bedaren. In alle versies gaat het wel om een tocht, die naar de overkant leidt. Die tocht is niet zonder risico's. Zo is het ook met ons leven. Wie het leven wil leven, moet risico's nemen. Ons geloof, vertrouwen onder andere in onze medemens, wordt voortdurend op de proef gesteld. Wie kent niet de ervaringen van ongelooft, die ons soms overkomen?

Wij blijven echter met de vraag zitten: waarom over water lopen? In het verhaal van Matteüs gaat onze stoere Petrus ook het water op. Nu lijkt dit wel wat onwaarschijnlijk. Petrus is een ervaren vissersman en weet dat je niet over water kunt lopen, ook al is je geloof nog zo sterk. Petrus gelooft het niet en probeert het toch en komt in aanraking met de harde realiteit. Hij dreigt te verdrinken en roept om hulp. Hij wordt gered van de verdrinkingsdood. Lopen over water zonder zwemvest kan dodelijk zijn! Misschien ligt hier een verklaring: Petrus weet als geen ander dat het water leven voortbrengt. Hij leeft van de visserij. Water staat symbool voor leven. Zonder water geen leven. Water is echter ook bedreigend: het kan ook symbool zijn voor de dood. Denk maar aan de tsunami van enkele jaren geleden.

In het symbool water gaan leven en dood samen. Ook in de verhalen. Er is doodsangst. Goede vrijdag is de zwarte nacht, geen water dat leven brengt,

maar alleen de dood. Met Pasen wordt de overwinning op de dood gevierd. In de paasnacht wordt het nieuwe water gezegend als symbool van dit leven. Dit water wordt gebruikt bij de doop van het nieuwe jonge leven.

De metafoor ‘over water lopen’ is verwerkt in een wonderverhaal. Het wonderverhaal behandelt een thema en dit thema heeft een diepere betekenis. Denk maar eens aan de uitdrukking: ‘hij of zij kan bergen verzetten’. De betekenis neemt niemand letterlijk, maar de bedoeling is duidelijk. Het gaat om mensen die ergens voor gaan. Zo ook in ons wonderverhaal. In het leven gaat het er soms stormachtig aan toe, wij dreigen te verdrinken. Geloof en vertrouwen in de goede afloop kan ons overeind houden. Het gaat over vertrouwen en ongeloof, leven en dood. Zaken die in ieder mensenleven voorkomen.

Ton Borsboom Sr.

KATHOLIEKEN – Wat ze geloven

Misschien hebt u de brochure al meegenomen achter in de kerk, misschien hebt u ‘m al gelezen, misschien wilt u een exemplaar cadeau doen aan vrienden of kennissen: *Katholieken – wat ze geloven*. De brochure – een initiatief van de Vlaamse en Nederlandse bisschoppen – biedt in eenvoudige en begrijpelijke taal een bondig overzicht van de ‘high lights’ van het katholieke geloof en wat dat met het dagelijks leven te maken kan hebben. Aan de orde komen o.a. de Kerk, Jezus, de Bijbel, de goddelijke Drie-eenheid, schepping en erfzonde, Maria, Eeuwig Leven, de Tien Geboden, de sacramenten. Achterin de brochure zijn een feestenkalender, bijbels-theologische kernwoorden en enkele typisch katholieke termen opgenomen. De tekst is verluchtigd met prachtige kleurenfoto’s.

Besteladres: Halewijn NV 2006, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen.

ISBN 978 90 8528 390 4; prijs: € 2,00.

Voor meer info zie: www.halewijn.info

Vieringen Goede Week en Pasen

Zaterdag 31 maart

19.00 uur Palmpasenviering m.m.v. het kinderkoor.
Voorganger: zuster Augusta.

Zondag 1 april: Palmzondag

9.30 uur Eucharistieviering m.m.v. het gemengd koor.
Voorgangers: pastoor Pieter Scheepers en zuster Augusta.

Dinsdag 3 april

19.00 uur Boeteviering m.m.v. het dameskoor.
Voorganger: pastoor Pieter Scheepers.

Donderdag 5 april: Witte Donderdag

20.00 uur Eucharistieviering m.m.v. het gemengd koor.
Voorgangers: pastoor Pieter Scheepers en zuster Augusta.

Vrijdag 6 april: Goede Vrijdag

15.00 uur Kruisweg m.m.v. het dameskoor.
Voorgangers: zuster Augusta en Henk Robben.
19.00 uur Goede Vrijdagviering m.m.v. het Gregoriaans koor.
Voorgangers: zuster Augusta en Niek Rijniers.

Zaterdag 7 april: Paaszaterdag

19.00 uur Paaswake m.m.v. het gemengd koor.
Voorgangers: pastoor Pieter Scheepers en zuster Augusta.

Zondag 8 april: Hoogfeest van Pasen

9.30 uur Eucharistieviering m.m.v. het gemengd koor.
Voorganger: pastoor Pieter Scheepers.

Maandag 9 april: Tweede Paasdag

9.30 uur Gezinsviering m.m.v. het kinderkoor.
Voorganger: pastoor Pieter Scheepers.